

Ret i, at her maa den samlede Lovgivningsmagt sørge for, at der bliver en vis Lighed. Jeg tror, det vil være uheldigt, hvis vi med Hensyn til disse Spørgsmaal foranlediger Væddestrid mellem Kommunerne om at sætte sig paa samme Standpunkt som denne eller hin Kommune. Vi har Erfaringer for, at dette kan faa meget betydelige, jeg kan sige skæbnesvangre økonomiske Følger, ikke blot for Kommunerne, men ogsaa for Staten, naar en enkelt Kommune vil være et Hestehoved foran de andre.

Naar den højtærede Minister ikke har kunnet imødekomme Sogneraadsforeningernes Henstilling, er det formentlig ud fra den Betragtning, han gjorde gældende i Gaar, at der skal være en vis Lighed. Det mener jeg ogsaa, der skal være, men jeg vil hellere bruge Udtrykket „en vis Forholdsmæssighed“, og derfor mener jeg, at man vil i nogen Henseende kunne imødekomme Sogneraadsforeningernes Henstilling uden at gøre Brud paa Ligheden eller Forholdsmæssigheden. Den højtærede Minister forelagde i Gaar i dette høje Ting et Forslag til Lov om Aldersrente, der byder paa meget store Forskelligheder med Hensyn til Ydelserne i de forskellige Dele af Landet under Hensyn til Prisniveau og Levefod de forskellige Steder, og man vil forstaa, at f. Eks. et Børnefradrag paa 200 Kr. i en By kan være noget helt andet end et Børnefradrag paa 200 Kr. i en Landkommune, hvor man har en lav Levefod og et lavt Prisniveau. Det vil i Virkeligheden være i fuld Overensstemmelse med, hvad vi i al Almindelighed har vedtaget, om der her træffes Bestemmelser, der gør det muligt for Kommunerne at tage Hensyn til den almindelige Levefod og det almindelige Prisniveau i Kommunen, naar man skal fastsætte dette Børnefradrag. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister, at dette Spørgsmaal bliver overvejet, saa at vi ser at træffe en Ordning, der, selv om det ikke sker under samme Form som af Sogneraadsforeningerne foreslaaet, dog i nogen Grad kan imødekomme den Tanke, der ligger til Grund for Sogneraadsforeningernes Henstilling.

Forslagets § 5 gaar ud paa, at ogsaa Aktieselskaber skal kunne underkastes Ekstraskat, naar saadan udskrives. Begrænsningen er jo nu 3 pCt. for Kommunerne's Vedkommende, men vil altsaa, hvor der opkræves et Kvartals Skat ekstra, kunne gaa op til $3\frac{3}{4}$ pCt. for Aktieselskaber. Det er en tidligere Bestem-

melse, der her fornyes, og jeg finder den ganske rimelig.

§§ 6—10 er i alt væsentligt Gentagelser af nugældende Regler om mellemkommunal Beskatning. Det er jo et af de allervanskeligste Problemer i vor Skattelovgivning at træffe rimelige Regler for vor mellemkommunale Beskatning. Hensigten er at træffe en retfærdig Fordeling mellem de Kommuner, der er interesseret i en Mands Indtægt, og ligeledes at træffe saadanne Foranstaltninger, at man, om jeg saa maa sige, undgaar Smuthuller i vor kommunale Skattelovgivning. Her kan naturligvis det Spørgsmaal rejses, om vi her er naaet til det rette; jeg mener dog, vi er naaet et godt Skridt frem i den rigtige Retning ved de Bestemmelser, vi har nu. Jeg ser, at to kommunale Organisationer har henstillet til Indenrigsministeren at træffe faste Regler for Afregningen mellem Kommunerne, og jeg vil gerne sige om disse Henstillinger, at jeg meget vel forstaar dem, idet det vilde være særdeles rart, om den højtærede Indenrigsminister kunde lave saadanne faste Regler, men jeg skal dog tilføje, at jeg er ganske paa det rene med, at det er ulige lettere at ønske saadanne Regler end at udarbejde dem. Derfor tror jeg, den højtærede Indenrigsminister i Virkeligheden heller ikke har kunnet gøre andet, end hvad han har gjort, nemlig henvise de paagældende til Indbyrdes Forhandling om Fordeling af Skatten i dette Tilfælde, idet der dog er Appel til Indenrigsministeren, hvad der ogsaa hidtil har været, naar man ikke kan blive enig. Her føjes imidlertid det nye til, at Fordelingen skal ske under Hensyntagen til de Regler, vi vedrørende Beskatning af Aktieselskaber har i den nugældende Skattelov i § 18. I denne Paragraf er det bestemt, at Fordelingen af Skatten mellem de interesserede Kommuner skal ske paa Grundlag af den Indtægt eller den Løn, der er faldet i de paagældende Kommuner. Det er ganske vist der nævnt, at man ikke ved denne Beregning maa regne med en højere Løn end 2 000 Kr.; det er naturligvis et Tal, der ikke er tidsvarende mere, men jeg er noget i Tvivl om, at man i det hele og store paa dette Omraade kan komme det rette nærmere end den Ordning, der her er foreslaaet.

De følgende Paragraffer skal jeg ikke omtale; de er, som sagt, Gentagelse af tidligere Paragraffer. I § 11 søger man at bringe de Regler, man efterhaanden er kommet til med Hensyn til Aktieselskaber, Kommanditaktieselskaber og lignende for